



Sygn. akt I NO 124/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Grzegorz Żmij (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. S.

od decyzji Ministra Sprawiedliwości nr (...) z dnia 5 czerwca 2019 r. w przedmiocie odmowy udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia

z udziałem Ministra Sprawiedliwości

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 20 maja 2020 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 17 maja 2019 r. M. S. – sędzia Sądu Rejonowego w P. zwrócił się do Ministra Sprawiedliwości o udzielenie na podstawie art. 93 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych urlopu dla poratowania zdrowia na okres sześciu miesięcy.

W uzasadnieniu sędzia wskazał, iż aktualnie stan jego zdrowia uniemożliwia mu pełnienie służby na stanowisku sędziego. Wnioskodawca w swoim piśmie podniósł, iż w 2012 r. istotnie pogorszył się jego stan zdrowia, bowiem

zdiagnozowano u niego zatorowość płucną, przetrwałe migotanie przedsionków oraz zakrzepicę żył podudzia prawego. Od tego czasu M. S. przeszedł wiele hospitalizacji, pozostając do chwili obecnej pod stałą opieką ambulatoryjną. Diagnostyka oraz leczenie nie przyniosło poprawy stanu zdrowia, jak również nie przyczyniło się do odkrycia przyczyn zakrzepicy pod postacią wrodzonej trombofilii lub zespołu antyfosfolipidowego. Orzeczeniem Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w P. zaliczono M. S. do grona osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności (orzeczenie ważne jest do 31 sierpnia 2022 r.). Jak wskazał odwołujący się, stan jego zdrowia ulega systematycznemu pogorszeniu, zaś dolegliwości nasilają się w związku z wykonywaniem pracy na stanowisku sędziego oraz bardzo trudną sytuacją rodzinną spowodowaną chorobą nowotworową żony, co przekłada się na narastające obciążenie psychiczne. W celu zmniejszenia ryzyka kolejnego epizodu zatorowości płucnej M. S. realizuje przewlekłe leczenie przeciwzakrzepowe. Ponadto od marca 2018 korzysta z leczenia w Poradni Zdrowia Psychicznego w P. z powodu zaburzeń depresyjnych. Jak wskazał odwołujący się, pomimo dotychczasowego leczenia w dalszym ciągu występują u niego wymienione wyżej problemy zdrowotne, zaś utrata zdrowia zmniejsza jego wydolność intelektualną i fizyczną o około 50-70%, zmniejsza odporność na stres oraz wpływa na występowanie problemów natury psychicznej. Wnioskujący podniósł, że zalecany przez lekarzy oszczędzający tryb życia nie jest możliwy przy wymiarze zadań sędziego i ich wykonywaniu ze starannością wymaganą przy wymierzaniu sprawiedliwości. Konieczna jest w stosunku do niego dalsza diagnostyka oraz stałe leczenie. Odwołujący się podniósł, że w obecnym stanie zdrowia nie jest w stanie wykonywać obowiązków na stanowisku sędziego, gdyż dalsza praca może prowadzić jedynie do pogorszenia się stanu jego zdrowia i zagrożenia życia. Wnioskowany urlop w ocenie M. S. umożliwi mu planową kontynuację leczenia zarówno w zakresie przeciwzakrzepowym i naczyniowym, kardiologicznym oraz psychiatrycznym. W przypadku gdyby świadczenia lecznicze, jakim odwołujący się poddawać się będzie w okresie urlopu dla poratowania zdrowia nie doprowadziły do stanu umożliwiającego bezproblemowe wykonywanie zadań i obowiązków sędziego, M. S. wystąpić ma o zbadanie zdolności do pełnienia obowiązków sędziego i wydanie orzeczenia o trwałej niezdolności do

pełnienia obowiązków sędziego. Brak kompleksowego i systematycznego leczenia we wnioskowanych ramach czasowych urlopu dla poratowania zdrowia może powodować, że odwołujący się będzie trwale niezdolny do pełnienia obowiązków sędziego. Aktualnie wnioskujący jest w stanie kontynuować jedynie leczenie ambulatoryjne.

Minister Sprawiedliwości decyzją z dnia 5 czerwca 2019 r. nr (...), przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia art. 93 § 1, 3 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2019, poz. 52 ze zm.), odmówił M. S. – sędziemu Sądu Rejonowego w P. udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia organ wskazał, że M. S., ur. 7 grudnia 1964 r., z dniem 10 października 1995 r. został mianowany na stanowisko asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w Lipsku, a postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 września 1997 r. został powołany na stanowisko sędziego tego sądu. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z dniem 1 stycznia 1998 r. został przeniesiony na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Z., a z dniem 1 kwietnia 2001 r. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w P. Z dniem 20 maja 2002 r. został powołany na stanowisko prezesa Sądu Rejonowego w P. Funkcję tę pełnił przez dwie kolejne kadencje, tj. do dnia 19 maja 2010 r. Sędziemu M. S. był już udzielany urlop dla poratowania zdrowia w okresie od dnia 22 października 2012 r. do dnia 21 stycznia 2013 r. oraz od dnia 21 lutego 2013 r. do dnia 20 maja 2013 r., zaś dzielenie urlopu związane było z leczeniem tych samych schorzeń, które wnioskujący opisuje obecnie. Zakrzepica żył głębokich prawej kończyny dolnej została rozpoznana w grudniu 2005 r., a rozpoznanie centralnej ostrej zatorowości płucnej i przetrwałego migotania przedsionków nastąpiło w czasie hospitalizacji na przełomie czerwca i lipca 2012 r. Za udzieleniem przedmiotowego urlopu, mimo przewlekłego charakteru choroby, przemawiało nasilenie dolegliwości w stopniu utrudniającym normalne funkcjonowanie. W okresie korzystania z pierwszego urlopu Pan sędzia był hospitalizowany, a na czas drugiego zaplanowane było przeprowadzenie zabiegu ablacji. M. S. występował o udzielenie kolejnego urlopu dla poratowania zdrowia w sierpniu 2013 r. wskazując, że na poprawę jego stanu zdrowia nie wpłynął ani

przeprowadzony zabieg ablacji, ani trzy zabiegi kardiowersji. Podnosił wówczas, że orzeczeniem Powiatowego Zespołu d/s Orzekania o Niepełnosprawności w P. z dnia 19 lipca 2013 r. został zaliczony do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Także i w tym wniosku wskazywał na kontynuowanie leczenia kardiologicznego i przeciwzakrzepowego, wskazując, że stan jego zdrowia nie uległ istotnej zmianie. Wniosek ten nie został uwzględniony przez Ministra Sprawiedliwości. W latach 2014-2019 M. S. korzystał z 24 krótkookresowych zwolnień lekarskich obejmujących łącznie 166 dni kalendarzowych, tj.: w 2014 r. 6 zwolnień na czas od 2 do 6 dni kalendarzowych, w 2015 r. 3 zwolnienia trwające od 3 do 10 dni kalendarzowych, w 2016 r. 3 zwolnienia na czas od 3 do 10 dni kalendarzowych, w 2017 r. 2 zwolnienia na czas od 2 do 18 dni kalendarzowych, w 2018 r. 7 zwolnień na czas od 4 do 14 dni kalendarzowych, oraz w 2019 r. 3 zwolnienia w okresie od dnia 28 stycznia 2019 r. do dnia 6 lutego 2019 r., w okresie od dnia 18 lutego 2019 r. do dnia 1 marca 2019 r. oraz w okresie od 11 maja 2019 r. do dnia 30 maja 2019 r. Z przedstawionej przez M. S. dokumentacji medycznej wynika, że ze względu na obecny stan zdrowia – utrzymującą się arytmie, objawy niewydolności serca, niskie wartości ciśnienia tętniczego, cechy niewydolności żylnych kończyn dolnych, wskazane jest intensywne leczenie w Poradni Kardiologicznej i Poradni Chirurgii Naczyniowej. Prawdopodobnie niezbędne będą zabiegi kardiowersji elektrycznej i ewentualnie ablacji. Ponadto u M. S. rozpoznano depresję, która wymaga dalszego leczenia farmakologicznego, psychoterapeutycznego oraz prowadzenia oszczędzającego trybu życia. Powiatowy Zespół d/s Orzekania o Niepełnosprawności w P. w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności z dnia 28 sierpnia 2018 r. postanowił zaliczyć M. S. do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, zaś jako przyczynę niepełnosprawności wskazano choroby układu oddechowego i krążeniowego o symbolu 07-S. Karta informacyjna dotyczy hospitalizacji w okresie od dnia 2 do 3 listopada 2017 r., kiedy M. S. został przyjęty na Oddział Neurologii po nagłym załabnięciu i chwilowej utracie przytomności w pracy. Wykonano szereg badań diagnostycznych, których wyniki nie wskazały na istnienie istotnych zmian patologicznych. W kilka godzin od przyjęcia dolegliwości i objawy wycofały się całkowicie. Pan sędzia został wypisany w stanie dobrym.

Przechodząc do merytorycznego rozstrzygnięcia, organ przywołał treść art. 93 § 1 p.u.s.p. Wskazał, że celem urlopu jest umożliwienie sędziemu przeprowadzenie takiego leczenia, które doprowadzi do uzyskania trwałej poprawy zdrowia i umożliwi mu dalsze, niezakłócone pełnienie obowiązków służbowych. W ocenie organu udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia związane jest wyłącznie z okolicznościami dotyczącymi stanu zdrowia sędziego, nie może natomiast wiązać się z innymi przyczynami, w tym stanem zdrowia członków rodziny. Ponadto zaliczenie sędziego do stopnia niepełnosprawności nie stanowi przesłanki uzasadniającej udzielenie urlopu, bowiem orzeczenie takie daje sędziemu uprawnienie do świadczeń wynikających z ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, których udzielenie da się pogodzić ze statusem sędziego. Przeprowadzona przez Ministra Sprawiedliwości analiza przedstawionej dokumentacji medycznej wskazuje w jego ocenie, że stan zdrowia M. S. od roku 2013 r. nie uległ istotnej zmianie. Ponadto mimo odmowy udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia w październiku 2013 r., M. S. mógł kontynuować leczenie, godząc je z pełnieniem służby sędziowskiej. Obecnie przedstawiona dokumentacja nie wskazuje na istotne zmiany stanu zdrowia ani na to, że obecnie wymagana jest zmiana sposobu leczenia na takie, dla którego niezbędne jest powstrzymanie się od pełnienia służby w ramach urlopu dla poratowania zdrowia. W ocenie Ministra Sprawiedliwości, nie kwestionując wskazań lekarskich, z których wynika, że udzielony M. S. urlop byłby wskazany ze względów profilaktycznych, należy uznać, że jest to przesłanka niewystarczająca do uwzględnienia jego wniosku. Wobec tego, że przedstawiona dokumentacja nie daje podstaw do uznania, że zachodzą przesłanki do udzielenia wnioskowanego urlopu, zasadna była zdaniem organu odmowa udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

Z takim rozstrzygnięciem Ministra Sprawiedliwości nie zgodził się wnioskodawca, wywodząc w dniu 13 czerwca 2019 r. odwołanie od odmowy przyznania płatnego urlopu dla poratowania zdrowia na okres 6 miesięcy.

W uzasadnieniu odwołania M. S. zarzucił Ministrowi Sprawiedliwości błąd w ustaleniach faktycznych i w istocie pominięcie wykazanego zaświadczeniem lekarza psychiatry stanu zdrowia psychicznego, które wskazuje na konieczność

dalszego leczenia – w tym też celu potrzeby jest odwołującemu się urlop dla poratowania zdrowia. M. S. podniósł, że brak jest podstawy normatywnej do odmowy udzielenia przedmiotowego urlopu z uwagi na nieprzedstawienie przez wnioskującego zaświadczenia lekarskiego o określonej treści. Podkreślił, że art. 93 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych nie przewiduje składania zaświadczeń lekarskich. Jednocześnie stwierdził, że dokumenty, które dołączył do wniosku, stanowią wystarczającą podstawę do udzielenia wnioskowanego urlopu. Odwołujący się dodał również, że w dniu 30 maja 2019 r. zmarła jego żona, zaś traumatyczne doświadczenia związane z ostatnimi dniami życia małżonki pogłębiły chorobę psychiczną M. S.

W pozostałej części uzasadnienia odwołania wnioskodawca przytoczył argumentację podniesioną we wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 19 lipca 2019 r. Minister Sprawiedliwości odnosząc się do argumentacji przedstawionej przez M. S. w odwołaniu z dnia 13 czerwca 2019 r. wniósł o nieuwzględnienie odwołania złożonego przez sędziego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie jako pozbawione uzasadnionych podstaw nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną uwzględnienia wniosku o udzielenie płatnego urlopu dla poratowania zdrowia regulują przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Zgodnie z art. 93 § 1 przytoczonej ustawy, sędziemu można udzielić płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli leczenie to wymaga powstrzymania się od pełnienia służby. Jak stanowi § 2 omawianego przepisu, urlop dla poratowania zdrowia nie może przekraczać sześciu miesięcy. Z kolei zgodnie z § 3, urlopu dla poratowania zdrowia udziela Minister Sprawiedliwości. Stosownie do § 4, w przypadku odmowy udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia sędziemu przysługuje w terminie 14 dni od dnia otrzymania odmowy odwołanie do Sądu Najwyższego.

Obecne brzmienie przytoczonego wyżej przepisu wynika z jego modyfikacji

dokonanej na podstawie ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2017, poz. 1139). W poprzedniej wersji art. 93 § 1 p.u.s.p. nie wymieniał w swojej treści przesłanek udzielenia takiego urlopu. Dodatkowo decyzje Ministra Sprawiedliwości nie podlegały kontroli sądowej. Ustawodawca decydując się na dokonanie powyższej modyfikacji, wskazał w uzasadnieniu projektu zmiany ustawy (druk sejmowy nr 1406, Sejm VIII kadencji), że znowelizowane przepisy określają Ministrowi Sprawiedliwości, który udziela urlopu dla poratowania zdrowia, przesłanki ustawowe udzielenia tego świadczenia w sposób analogiczny, jak dla innych grup zawodowych posiadających takie uprawnienia. Urlop udzielony sędziemu dla poratowania zdrowia, jak wynika z uzasadnienia projektu zmiany ustawy, ma służyć przeprowadzeniu zaleconego leczenia, gdy proces leczenia wymaga powstrzymania się od służby. Tym samym organ podejmujący decyzję w przedmiocie udzielenia bądź odmowy udzielania urlopu dla poratowania zdrowia, powinien otrzymać od wnioskodawcy odpowiednią dokumentację medyczną, z której będzie wynikała konieczność udzielenia tego typu świadczenia.

W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego pojawiającym się na kanwie już zmodyfikowanego stanu prawnego wysnuwano tezy, że decyzja Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie udzielenia sędziemu urlopu dla poratowania zdrowia nie jest decyzją uznaniową (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2018 r., III KRS 1/18). Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, wyrażonego wyżej poglądu nie podziela. Wprowadzenie sądowej kontroli decyzji nie zmienia natury prawnej kompetencji Ministra Sprawiedliwości, który „może udzielić” urlopu. Ustawa wyraźnie rozróżnia sytuacje, w których rozstrzygnięcia mają charakter obligatoryjny, od rozstrzygnięć fakultatywnych. Logiczno-językowa oraz celowościowa wykładnia przepisu art. 93 § 1 p.u.s.p. skłania do przyjęcia poglądu, że jakkolwiek przyznaje on Ministrowi Sprawiedliwości swobodę uznania w udzielaniu urlopu dla poratowania zdrowia, to jej granice wyznacza zakaz dowolności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2019 r., I NO 15/18).

Jak wyżej wskazano, decyzje Ministra Sprawiedliwości dotychczas nie

podlegały kontroli sądowej. Dlatego też trzeba zadać pytanie, jakie należy w sprawie stosować przepisy proceduralne, biorąc pod uwagę, że zakres postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie z odwołania sędziego na odmowę udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia nie został w p.u.s.p. uregulowany. Problematyka powyższa została już poruszona w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. przytoczone wyżej wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 marca 2018 r. i z dnia 15 stycznia 2019 r.). Niewątpliwie do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od decyzji Ministra Sprawiedliwości odmawiających udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia stosować należy odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej. Powyższe warunkuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania. Z art. 398³ § 1 k.p.c. wynika, że odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Z art. 398³ § 3 k.p.c. wynika ponadto, że podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Przechodząc do merytorycznej oceny odwołania M. S. już w pierwszej kolejności zauważyć należy, że odwołujący się nie formułuje poprawnie wniosków odwołania. Ponadto M. S. nie formułuje w sposób należyty zarzutów, poprzez wskazanie przepisu, który w jego ocenie został naruszony przez organ, jak również nie określa, na czym miał polegać błąd w ustaleniach faktycznych. Analiza treści odwołania prowadzi do wniosku, że odwołujący się kwestionuje dokonaną przez organ ocenę zaświadczeń lekarskich. Zauważyć jednak należy, jak już wyżej wskazano, że podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Ta zaś okoliczność jest już wystarczająca dla oddalenia odwołania M. S.

Niezależnie od powyższego, odwołanie M. S. nie zasługiwałoby na uwzględnienie również z innych przyczyn. Odnosząc się do postanowionego przez

odwołującego się zarzutu, należy wskazać, że zgodnie z brzmieniem art. 93 p.u.s.p. i intencją ustawodawcy, przy badaniu zasadności udzielenia sędziemu urlopu dla poratowania zdrowia, Minister Sprawiedliwości powinien poddać analizie następujące przesłanki: musi wystąpić konkretna choroba, która czasowo uniemożliwia wykonywanie obowiązków zawodowych, leczenie tej choroby wymaga czasowego powstrzymania się przez sędziego od pełnienia służby, urlop dla poratowania zdrowia może być udzielony tylko w konkretnym celu, który wiąże się z przeprowadzeniem planowanego leczenia, zleconego przez lekarza, urlop dla poratowania zdrowia musi mieć oparcie w zaświadczeniu lekarskim, urlop taki powinien być przyznany, gdy zaplanowane leczenie rokuje powrót sędziego do pełnienia służby. Zauważyć również należy, że ustawowe wskazanie celu urlopu dla poratowania zdrowia powoduje, że nie należy utożsamiać go z urlopem wypoczynkowym lub zwolnieniem lekarskim. Prowadzi to dodatkowo do wniosku, że niedopuszczalne jest udzielanie urlopu dla poratowania zdrowia w zastępstwie tych instytucji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2019 r., I NO 30/18).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że rozstrzygnięcie Ministra Sprawiedliwości zawarte w decyzji z dnia 5 czerwca 2019 r. jest zgodne z art. 93 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Z dokumentacji lekarskiej zaoferowanej Ministrowi Sprawiedliwości przez M. S., a to na nim ciąży obowiązek wykazania zasadności udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia, nie wynika, że konkretna choroba czasowo uniemożliwia wykonywanie obowiązków zawodowych, leczenie tej choroby wymaga czasowego powstrzymania się przez sędziego od pełnienia służby. Ponadto z zaświadczeń lekarskich nie wynika, że w stosunku do M. S. zaplanowano w konkretnym i określonym czasie leczenie, które rokowałoby powrót sędziego do pełnienia służby. Tym samym brak jest w sprawie okoliczności wskazujących na czasowy brak możliwości wykonywania obowiązków służbowych.

W tych okolicznościach odwołujący się nie wykazał, że konieczne jest udzielenie mu 6-miesięcznego urlopu dla poratowania zdrowia, zaś wydane przez Ministra Sprawiedliwości rozstrzygnięcie odpowiada prawu, a dokonana przez niego ocena okoliczności faktycznych i dowodów nie była oceną dowolną.

Ostatecznie już odnieść należy się do braku wniosków odwołania M. S.. Z treści uzasadnienia wynikać może, że odwołujący się domaga się zmiany decyzji Ministra Sprawiedliwości, poprzez udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia („wnoszę (...) o wydanie decyzji o udzieleniu mi urlopu dla poratowania zdrowia na okres sześciu miesięcy”). Wskazać jednak należy, że Sąd Najwyższy rozstrzygając w przedmiocie odwołania od decyzji Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie odmowy udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia na okres 6 miesięcy, może oddalić odwołanie lub uchylić zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę Ministrowi Sprawiedliwości do ponownego rozpoznania lub też uchylić zaskarżoną decyzję i orzec co do istoty sprawy, gdy podstawa naruszenia prawa materialnego jest oczywiście uzasadniona, a odwołania nie oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania lub podstawa ta okazała się nieuzasadniona (art. 398¹⁶ k.p.c.).

W świetle poczynionych wyżej rozważań odwołanie M. S. jest oczywiście bezzasadne. Ponadto, odwołujący się nie wskazał konkretnych zarzutów materialnych, czy też procesowych. Skoro zaś jego odwołanie skupia się na kwestionowaniu ustalonego stanu faktycznego i oceny dowodów, to siłą rzeczy odwołujący się musi kwestionować, li tylko kwestie proceduralne. Z tego też względu chybiony wniosek o zmianę zaskarżonej decyzji przemawia za oddaleniem odwołania, w braku podstaw do wydania przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięcia reformatoryjnego. Rozstrzygnięcie takie zapaść może jedynie wyjątkowo, kiedy naruszenie przepisu prawa materialnego jest oczywiste, w tym przypadku art. 93 § 1 p.u.s.p. oraz zasadne jest przyspieszenie postępowania i zmniejszenie jego kosztów. Skoro orzeczenie Ministra Sprawiedliwości, o którym mowa w przytoczonym przepisie ma charakter uznaniowy, to niewątpliwie rzadkie będą sytuacje, w których Sąd Najwyższy mógłby uznać, że naruszenie przepisu art. 93 § 1 p.u.s.p. jest oczywiste.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.